

lettere at komme overens om en Sagtlov. Jeg kan heller ikke andet end tiltræde den almindelige Betragtning, der er bleven fremsat her, at det er heldigt, at man faar den hele Sagtlovgivning samlet i en enkelt Lov. Erfaringen har jo vist, at jo mere Kulturen gaar frem, des nødvendigere er det ogsaa, at Sagtlovgivningen bliver bestemttere, stærkere og klarere, navnlig for Grundejernes Bedkommende, end de første Sagtlove have været. Ved dem blev der kun taget lidet Hensyn til de mindre Grundejere, men det er efterhaanden blevet bedre, og i saa Henseende gaar jo det nærværende Lovforslag i det indslaaede Spor. Jeg kan altsaa ogsaa være enig i at betragte det nærværende Lovforslag som et godt Grundlag for videre Forhandling, om end jeg har adskillige Indvendinger at gøre. De Indvendinger, jeg har at gøre, vil jeg søge at samle under tre Synspunkter, nemlig de Bestemmelser i Forslaget, som jeg mener ere skadelige for Landbruget, de, hvor den naturhistoriske Interesse ikke tilstrækkelig er varetaget, samt endelig de, der synde mod Dyrebeskyttelsesagen.

Jeg kan med de ærede foregaaende Talere være enig i Dødeligheden af at faa al ulovlig Sagt affattet ved de hensigtsmæssigste Midler, og jeg kan derfor ikke andet end give min Tilslutning til Bestemmelsen om, at ulovlig Sagt, der udøves paa Privatmands Ejendom, bør være offentlig Baatale undergivet. Jeg vil kun gaa noget videre og er der i Modsetning til den ærede Taler her lige over for (C. Danneffjold), der mente, at man bør vedblive at have Ret til privat Baatale, hvad man jo ifølge Lovforslaget har. Jeg vil hellere, at den private Baatale skulde rent falde bort, og at man altsaa traf den Bestemmelse, at Forbrydelse mod Grundejernes Rettigheder ved Sagt skal ubetinget være offentlig Baatale undergivet, og at det derfor ogsaa skal være det offentlige, der væsentlig har at føre Tilsyn med, om nogen forbryder sig mod den enkeltes Rettigheder. Jeg tror, at det vilde være bedre, at man gaar noget strappere til Værks, end man kan gaa ved fremdeles at lade det være overgivet til privat Baatale. Jeg frygter, at naar man gør det, vil man ikke naa sin Hensigt. Jeg kan derfor ogsaa være med til i det hele at indskrænke Sægerens Antal, om end det nok kan være, at jeg ikke er ubetinget enig i alle de Forslag, som her ere fremsatte for at naa dette Maal.

Hvad Sagttegnene angaar, som der har været talt adskilligt om, og som det ærede Medlem for 10de Kreds (Kaben) gjorde nogle Bemærkninger mod, skal jeg sige, at det

forekommer mig, at hans Indvendinger ere fuldt berettigede, og der kunde jo søjes adskilligt til dem. Der er jo navnlig den store Indvending at gøre, at de Kommuner, som formodentlig ville høste den største Fordel af Sagttegnene, have det mindste Sagtomraade. Det gælder jo vistnok saaledes København. Det kan vistnok antages, at der fra København udøves en ret betydelig Sagt, at der herfra gaar en Mængde Sægere ud over ikke alene Sjælland, men ogsaa andre Landsdele, og det samme gælder for de andre større Byers Bedkommende. — Jeg har ogsaa hørt den Indvending mod Sagttegnene, at de skulle være en Uret mod Smaafolk, som ikke have Raad til at løse dem, men jeg tror ikke, at denne Indvending er synderlig berettiget; thi efter mit Kendskab til Forholdene — det er jo muligt, at andre have andre Erfaringer — er det ikke Arbejdere og Husmænd, som drive den professionelle Sagt. Jeg vil endog sige, at det omtrent er umuligt, at de kunne gøre det ifølge hele deres daglige Gerning. Jeg tænker, at saa godt som ingen legemlig Arbejder eller Mand, der er beskæftiget med strengt Arbejde, udøver Sagt, og det vil derfor næppe være rigtigt af Hensyn til dem at gaa saa overmaade forsigtig til Værks med disse Sagttegn. Noget andet er det, at det vil se noget besynderligt ud, at naar en Mand tillader sin Nabo at udøve Sagt, skal denne løse Sagttegn for at kunne benytte Tilladelsen, eller at naar en Mand modtager Besøg af en god Ven, og denne faar Lykt til at tage Væksen og jage paa Vennens Grund, skal han derfor være nødt til at løse Sagttegn. Men det er jo muligt, at man kan komme til Bestemmelser, der kunne tage det rigoristiske bort fra denne Ordning. Jeg vil altsaa sige, at jeg ikke ubetinget er imod Sagttegnene.

Der er ogsaa andre Maader, hvorpaa man kan hæmme det alt for store Antal af Sægere. Jeg skal saaledes nævne, at jeg ubetinget anser 15 Mars Alderen for at være en alt for lav Grænse. Jeg tror, at man bør endogsaa ikke saa lidt højere op. Om det skal være til 18 Mars Alderen, tør jeg ikke bestemt sige, men i hvert Fald bør man gaa højere op end til 15 Mar. Jeg hørte, at en æret Taler mente det rigtigt, at der ikke er Bestemmelser mod Søndagsjægriet, og jeg tror heller ikke, at et Forbud derimod kan gennemføres, skønt jeg gerne vilde gaa dertil, men jeg ved nok, at der kan gøres andre Betragtninger gældende i saa Henseende. Hovedsagen for mig er imidlertid, at man under alle Omstændigheder indskrænker Alderen, saa at man gør